

Seal otab sind suur rõmuistus;
Se mõtte olgo igganes,
Sel' aastal sinno süddames.

Siiš tulleb Jummal sinno liggi
Ja seisab so eest päwad, õdd,
Ja õnnistab so waewa-higgi
Ja sinno rasket kätte-tõdd,
Kui sa ei lange ärra sest,
Mis Jeesus sowib süddamest.

Siiš jägo sinno arm ja heldus,
Meil' jälle selle aasta sees
Üks liikumatta armo walguš
Mi mõttes, kui ka sõnnas, tõds;
Ja keik mis siggib maas ja wees,
Saaks rohkest ue aasta sees!

Luiš ja Eiso.

Mõnne hea aasta eest elas Ranno küllas
wägga illus ja wisipärralinne tüttarlaps, nim-
mega Eiso, kedda keik armastasi ja auustasi.
Ka elas temma naabris üks auwäärt noor-
mees nimmega Luiš. Mõllemad nored inni-
messed watašid saggedašte armastušega teine
teise peale ja wõtsid nõuks, eddespidi abbi-
elluše heita.

Sealsammaš küllas olli weel üks teine noor-
mees, nimmega E a a š, kes, kui ta näggi, et
Luiš ja Eiso teine teist sallisid, omma poolt
ärkas ja Eisu hakkas ka armastama. Kus
ta ial Eisuga kokko sai, seal olli košja-jut
lahti; agga Eiso, kes mõllemid tundis, piddas
Luiše armsamaks, sest et temma iggas asjas
kašsin olli ja Eaaš jälle selle wašto kõrtši kai-
mist, joomist ja kardimängi armastas; selle-
pärast ei pannud Eiso tedda tähhelegi ja läks
igga kord eest ärra, kui Eaaš temma jure tun-
gis, mis agga Easo süddamest läbbi leikas!
Menda ollid siis Luiš ja Eaaš wihhamehhed.